

Sihirli Kardeşim

Violet İşleri Ele Aldı

ANNE MAZER

8 YAŞ +

Mabel

- ✓ SEKİZ YAŞINDA
- ✓ YARDIMSEVER
- ✓ KURALLARI BOZMAZ
- ✓ GÜLKIRISU RENGİNDE
BİR ELBİSE İSTİYOR

Violet

- ✓ BEŞ YAŞINDA
- ✓ AFACAN
- ✓ KALBİNİN SESİNİ DİNLER
- ✓ AÇIK YEŞİL BİR ŞEY
GİYMEK İSTİYOR

Dolores teyze evleniyor. Mabel ve Violet onun çiçek kızları olacak! Ama Mabel'in aklından düğünde yalnızca gül yaprakları savurmak geçmiyor. Tüm düğün dergilerini inceledikten sonra artık her şeyi organize etmeye hazır! Bu kez Violet'ın sihir yeteneği kimseyi üzmeyecek, aksine herkese yardımcı olacak. Tabii Violet, ablasının planını onaylarsa...

ISBN 978-975-21-1350-3

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

SISTER MAGIC
VIOLET TAKES THE CAKE

YAYIN HAKLARI

© ANNE MAZER
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

BILL BROWN

DÜZELTİ

ŞENGÜL ŞAHİN

BASKI

1. BASIM / HAZİRAN 2011
2. BASIM / NİSAN 2013
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1350 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Sihirli Kardeşim

Violet İşleri Ele Aldı

ANNE MAZER

Türkçesi
İpek Demir

Megan Shull'a: Sen sebebini bilirsin...

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları

ABBY HAYES'İN NEŞELİ GÜNLER DİZİSİ

1. HER BULUTTA BİR ÇİZGİ VARDIR
2. ABBY'NİN BAĞIMSIZLIK BİLDİRGESİ
3. YILDIZLARA UZANMAK
4. PATENLERİ TAKIN, GEZMEYE GİDİYORUZ
5. SIÇRAMADAN ÖNCE ÖNÜNE BAK

SIHİRLİ KARDEŞİM DİZİSİ

1. KARDEŞİMİN BAŞI DERTTE
2. KARDEŞİM BU KEZ ÇILDIRDI
3. ÖDÜLÜ BEN KAPTIM
4. KARDEŞİM ÇİZMEYİ AŞTI

Birinci Bölüm

Dolores (Dolares) teyze, "Alışveriş merkezine gitmeye hazırım." dedi. "Kim benimle geliyor?"

Violet (Vaylıt), "Ben!" diye bağırdı. Büyük turuncu bir topun üzerinde mutfakta zıplıyordu.

Ablası Mabel (Mebıl), "Ben de." dedi.

Sekiz yaşındaki Mabel ve beş yaşındaki Violet çok heyecanlıydılar. Bu, sıradan bir alışveriş değildi.

Dolores teyze, uzun zamandır arkadaşlık ettiği Howard (Hovard)'la evleniyordu.

Mabel ve Violet, onların düğünlerinde çiçekçi kız olacaktı.

Ve bugün Dolores teyze için gelinlik, çiçekçi kızlar için elbise alınacaktı. Tabii bunların yanında düğün alışverişi de yapılacaktı.

Mabel daha önce bir düğün organizasyonunda yer almamıştı. Bir düğünde çiçekçi

kız da olmamıştı. Ve bir gelini hiç bu kadar yakından da görmemişti.

Gelinin önünden koridorda yürümek için sabırsızlanıyordu. Güzel bir elbise giymek ve bir çiçek sepeti taşımak için sabırsızlanıyordu.

Dolores teyzenin bu büyük gününde yanında olmak için sabırsızlanıyordu.

Tabii ki, Violet da bu büyük günün bir parçası olacaktı.

Bu kaçınılmazdı. Ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Mabel'in üzerinde kot pantolon ve temiz düğmeli bir gömlek vardı. Saçlarına kıyafetiyle uyumlu iki saç tokası takmıştı.

Bir elinde küçük mavi bir çanta vardı. Diğer elinde, parlak kâğıda basılmış bir gelin dergisi vardı. Ön kapağına bir liste yapıştırılmıştı.

"Son zamanlarda neler moda hepsini okudum." dedi. Mabel saatlerce dergiyi incelemişti.

Elindeki listeden okumaya başladı. "Kat kat pastalar moda. Pastel renkler demode. Pembenin yerini kırmızı almış."

Violet İşleri Ele Aldı

Dolores teyze, "Oh, Tanrım." dedi. "Bu kadar çok şeyi nasıl aklımda tutacağım."

Mabel, "Merak etme." dedi. "Çoğu zaten aklımda, Dolores teyze. Bu listeyi sadece hatırlamaya yardımcı olması için hazırladım."

Teyzesi, "Tanrı'ya şükür, benimle birlikte geliyorsun." dedi. "Bana çok yardımcı olacaksın."

Mabel'in yüzü sevinçle aydınlandı. İnsanlar böyle söylediğinde çok mutlu oluyordu.

"Her zaman yanındayım." dedi.

Violet zıplamaya devam ediyordu. "Bir alışveriş bir fiş." diye şarkı söylüyordu. "Bir alışveriş, bir fiş. Ben de hazırım."

Evet, Violet kendince hazırlanmaya çalışmıştı.

Çizgili bir elbise, ekose külotlu çorap ve puantiyeli kısa bir ceket giymişti.

Mabel gözlerini kırptırdı. Kız kardeşine bakınca canı sıkılıyordu.

Ve alışveriş merkezindeki insanların garip bakışlarını ve yapacakları yorumları düşündükçe içi sıkılıyordu.

Mabel, Violet'ın gürültülü, kurmalı bir oyuncak gibi davranmaktan vazgeçmesini diledi.

Bu özel bir gündü. Nasıl davranması gerektiğini bilmiyor muydu?

Ama Dolores teyze, Mabel ve Violet'a gülümsedi. "Bugün benimle birlikte olacağız için çok heyecanlıyım. Daha önce birlikte yaptığımız onca güzel şeyi düşünsenize." dedi.

Dolores teyze gözlerini kapattı. "Piknikler, oyun alanları, su parkları, hayvanat bahçesi..."

Violet İşleri Ele Aldı

Mabel, "Ve ben senin nişan partinde piyano çaldım." diye hatırlattı.

Şey, tam anlamıyla bir nişan partisi sayılmazdı. Aslında daha çok bir barbekü partisiydi. Mabel komşuları ve arkadaşları için küçük bir konser vermişti.

Sonra, Howard ve Dolores teyze sürpriz bir açıklama yapmışlardı: evlenmeye karar vermişlerdi.

Dolores teyze içini çekerek, "Çok güzel çalmıştın." dedi.

Violet birdenbire, "Hayvanat bahçesinde düdük *çaldığımı* hatırlıyor musun?" diye sordu.

Mabel gözlerini devirdi. Hayvanat bahçesinde düdük çalmakla, kuyruklu bir piyanoyla konser vermek aynı şey değildi.

Dolores teyze, "Kimsenin sizin kadar muhteşem yeğenleri yoktur." dedi. Saatine baktı. "Gitme vakti kızlar."

Violet çantasını aldı.

Mabel, "O çantayı *kesinlikle* yanına almıyorsun." dedi.

Violet, "Evet, alıyorum." dedi.

"Onu evde bırakamaz mısın?"

Violet çantasına sarıldı.

Çanta parlak sarı renkteydi. Her tarafında etiketler vardı. Üzerine keçeli kalemle yazılar karalanmıştı. Çantanın yan taraflarına çeşitli oyuncak hayvanlar yapıştırılmıştı.

Çantaya bakanlar gülüyorlardı.

Ve bu da Mabel'i utandırıyordu.

“Dee teyze!” Mabel, parmağıyla Violet’ı işaret etti. “*Bununla alışveriş merkezine gelemesiz!*”

Ama Dolores teyze Violet’ın koluna dokunarak, “Bir resim kadar güzel görünüyorsun.” dedi.

Mabel alçak sesle, “Bir dolabın arkasına saklanan bir resim kadar!” dedi.

Dolores teyze, boynuna ipek bir eşarp bağladı ve sonra kapıyı açtı. “Bugün yapacak çok işimiz var kızlar!”

Violet arabaya doğru koşarken, “Dolores teyzenin arkasına ben oturacağım!” diye bağırdı.

Mabel ise yavaş yavaş yürüyordu.

O büyük ve olgun olan kız kardeşti.

Kimin nereye oturacağı konusunda kavga etmezdi. Üzerine oyuncak hayvanlar yapıştırılmış çirkin çantalar taşımazdı. Puantiyeli ve ekoseli şeyleri bir arada giymezdi.

O pratik, sakin, düzenli ve sorumluluk sahibi biriydi.

Bir gün Dolores teyze de bunu fark edecekti. *Mabel*, Violet’tan çok daha iyi bir yeğendi.

İkinci Bölüm

Dolores teyze, "Bunu nasıl buldunuz, kızlar?" diye sordu. Askıdan bir gelinlik aldı ve yukarı kaldırdı.

Gelinliğin üzerinde fiyonklar ve fırfırlar vardı. Tarlatanı ve kuşağı da vardı. Parlak ve göz kamaştırıcı görünüyordu.

Mabel, "Çok güzel." dedi.

Violet, "Ama doğum günü pastası gibi görünüyor." dedi.

Mabel kaşlarını çatarak ona baktı.

Violet, "Vıcık vıcık, yapış yapış kreması olan bir doğum günü pastası." dedi.

Dolores teyze, "Gerçekten de pasta gibi görünüyor." diye itiraf etti.

Mabel, "Denesene." diye ısrar etti. Dergiye baktı. "Ünlü müzisyen Electra Not (Elektıra

Not), *kendi düğününde tıpkı bunun gibi bir gelinlik giymiş."*

Dolores teyze kararsız görünüyordu.

Mabel, "Üzerine giymeden nasıl durduğunu asla anlayamazsın." dedi. Bunu bir makalede okumuştı. "Denemelisin."

Dolores teyze, "Pekâlâ." dedi. Son giydiği gelinliğin fermuarını açtı.

Mabel aniden kanepeden fırladı. "Onu ben asarım!"

"Teşekkür ederim, Mabel." Dolores teyze, ona minnettar bir ifadeyle baktı.

Mabel gelinliği askıya astı, sonra Violet'ın yanına kanepeye oturdu.

İki kız kardeş sessizce oturup Dolores teyzeyi beklediler.

Daha doğrusu, Mabel sessizce oturdu.

Violet sarı çantasını elinde evirip çeviriyordu. Çantanın içinden fıstık ezmeli kraker çıkardı.

Kocaman bir ısırık alıp gürültülü bir şekilde çiğnedi. Dudaklarını şapırdattı ve parmaklarını yaladı.

Dolores teyze, üzerindeki gelinliğin sağını solunu düzelttikten sonra aynada kendisine baktı. Ve Mabel'le Violet'a döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Violet, "Şimdi de, bir kaleye benziyorsun." dedi.

Dolores teyze kaşlarını çatarak, "Kale mi?" dedi. "Doğum günü pastasına benzemek benim için sorun değil. Ya da ünlü bir müzisyene. Ama kesinlikle bir kaleye benzemek istemiyorum. Özellikle de düğün günümde."

Mabel, kız kardeşini dürttü. "Violet, bir kalede *yaşayan* prensese benziyorsun demek istedi. Öyle değil mi, Violet?"

Violet, "Hayır." dedi. "Kaleye benziyor demek istedim. Uzun ve yuvarlak."

Dolores teyze aynadaki görüntüsüne baktı. "Fermuarımı aç, Mabel." dedi. "Siperlerde sallanan bayraklar istemiyorum."

Mabel yardım etmek için ayağa fırladı. "*Bence* bir prensese benziyorsun." dedi. Teyzesinin moralini bozmasını istemiyordu.

Dolores teyze başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

Mabel, "Merak etme." diye onu rahatlatmaya çalıştı. Bu, Dolores teyzeye cesaret vermek için bir fırsattı. "Bir sürü seçenek var. Doğru gelinliği bulacaksın."

Dolores teyze, "Bir saattir gelinlik deniyoruz." dedi. "Artık umudumu kaybetmeye başladım."

Bu konuda haklıydı.

Dolores teyze süslü ve sade bir sürü gelinlik denemişti.

Kolsuz gelinlikler ve uzun kollu gelinlikler denemişti.

Modern gelinliklerle eski moda gelinlikler denemişti.

Soyunma odasının içi, bir sürü gelinlikle doluydu. Ama Dolores teyzeye uygun bir gelinlik yoktu.

Dolores teyze, soyunma odasının içine baktı. "Belki de, bugünlük bu kadar yeter."

Mabel, "Sadece bir tane daha dene." diye ısrar etti. Dolores henüz pes edemedi. Mükemmel gelinliği bulduğunda Mabel yanında olmak istiyordu.

Mabel, hatta mümkünse, mükemmel gelinliği bulan kendisi olmak istiyordu. Ya da en azından, mükemmel gelinliği fark eden kişi.

Dolores teyzenin, "Sen olmasaydın asla başaramazdım." dediğini duymak istiyordu.

Mabel, saatlerce gelin dergisini incelemiştir. Bu, bir işe yaramak zorundaydı!

Violet askıdaki gelinliklerden birine uzanıp, "*Buna* ne dersin?" diye sordu.

Mabel, "Violet!" diye bağırdı. "Ellerin kirli! Dikkatli ol!"

Parlak beyaz kumaşın üzerinde parmak izleri olup olmadığını kontrol etti. Neyse ki, yoktu.

Violet, Dolores teyzeye, "Bunu dene." dedi. "En çok mükemmel bu."

Mabel, "En *mükemmel* bu." diye onu düzeltti. "Ayrıca, bu en mükemmel olamaz."

Violet, bilgisayar mühendisliği konusunda ne kadar bilgiliyse, gelinlikler konusunda da o kadar bilgi sahibiydi. Bir derginin kapağını bile açmamıştı!

Dolores teyze, "Ama bu şimdilik son olacak." diye onları uyardı.

Gelinliği askıdan çıkardı ve yukarı doğru kaldırıp, baktı. Uzun, beyaz bir gelinlikti ve boylu boyunca uzanan gümüş rengi işlemleri vardı.

Dolores teyze, "Bu çok güzelmiş, Violet!" dedi sevinçle.

Mabel gelinliğin güzel olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Violet'ın tamamıyla şans eseri, muhteşem bir şey bulacağına güvenebirdiniz.

Dolores teyze gelinliği giyerken, "Bunu daha önce fark etmemiş olmam çok tuhaf." dedi. "Sanki, birdenbire ortaya çıktı."

Mabel'in yüreği ağzına gelir gibi oldu.

Birdenbire mi? Şimdi, bu da ne demek oluyordu? Mabel, bunun düşündüğü şey olmasını umut etti.

Dolores teyze, gelinliğin etekliğini düzeltti ve aynada kendisine baktı.

Şaşkınlık içinde gülümsedi.

Violet İşleri Ele Aldı

“Mükemmel.” diye fısıldadı. Fiyat etiketine baktı. “Hem de bütçeme uygun.”

Violet, “Sana söylemiştim!” diye böbürlendi. “Bu, en çok mükemmeli!”

Mabel tek kelime edemedi. Violet’ın dilbilgisi hatasını bile düzeltemedi.

Teyzesi haklıydı: Gelinlik muhteşemdi. Tam aradıkları gelinlikti.

Dolores teyze, “Violet.” dedi. “Bu gelinliği nasıl buldun?”

Violet işaret parmağıyla havada daireler çizdi. Sonra sırtarak, “Sihirle.” dedi.

Üçüncü Bölüm

Violet'in sihir gücünün bir sır olarak kalması gerekiyordu.

Sihir gücü ailede nesilden nesile geçiyordu, ama aile bunu gizli tutuyordu. Kimse bundan bahsetmekten hoşlanmıyordu. Aslına bakılırsa, kimse gerçek olduğunu kabul etmek bile istemiyordu.

Violet'in başka insanların önünde sihir yapmaması gerekiyordu.

Bu konudan bahsetmemesi de gerekiyordu.

Ve özellikle de, başka insanların önünde sihir yapmaması ve sonra da bundan bahsetmemesi gerekiyordu!

Tabii ki, Violet sadece beş yaşındaydı. Onun yaşındaki birçok çocuk gibi o da sır tutamıyordu. Ve insanların içinde nasıl davranmaları gerektiğini genellikle bilmezlerdi.

Mabel, küçük kız kardeşini uyarma konusunda elinden geleni yapmıştı.

Bu işe yaramayınca, Mabel hikâyeler uydurdu, kız kardeşinin yaptıklarını ailesinden sakladı. Violet'ı ve onun sihir gücünü korumak için yalan söyledi.

Bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. Ama mecburdu. Annesi, Violet'ın sihir gücü olduğunu öğrenmemeliydi.

Zaten, annesinin erkek kardeşi Vartan dayının sihir gücü olması yeteri kadar kötüydü. Annesi, Vartan dayının bu yüzden hep başına bela olduğunu söylemişti.

Kendi kızının da sihir gücü olduğunu öğrenirse yıkılırdı. Mabel bu konuyu çok ciddiye alıyordu.

Ama tüm çabaları boşa gitmişti.

Kız kardeşi gelinliği bulmak için sihir gücünü kullanmıştı –ve sonra da bununla böbürlenmişti!

Mabel'in aklına korkunç bir fikir gelmişti.
Belki de, gelinliğin kendisi sihirliydi.

Eğer öyle ise, Mabel'in gerçekten endişelenmesi gerekiyordu.

Ya gelinlik, turuncu bir parti elbisesine dönüşürse?

Ya düğün töreni sırasında gelinliğin fazladan bir kolu çıkmaya başlarsa?

Ya bir mayoya dönüşürse? Ya da beyzbol formasına?

Ya tamamıyla yok olup, Dolores teyze mihrabın önündeyken üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla kalırsa?

Mabel öfkeyle, "Geri al." dedi.

"Neyi?"

Mabel, "Söylediğin o kelimeyi... s harfiyle başlayanı." dedi. "Sadece şaka yapıyordun, öyle değil mi?"

Violet, "Hayır." dedi. "Yapmıyordum."

Soyunma odasının diğer tarafında, Dolores teyze gelinliğini çıkarıp askıya asarken hâlâ gülümsüyordu.

Sonra süveterini giydi.

Mabel, kız kardeşine doğru eğildi. "Burada sihir yapamazsın!"

"Nedenmiş?"

Violet bazen çok *sinir bozucu* oluyordu.

Violet İşleri Ele Aldı

Mabel alçak sesle, "Düğünü berbat etmek mi istiyorsun?" dedi. "Dolores teyzenin zarif gelinliğinin pazen bir geceliğe ya da bir gazete kâğıdına dönüştüğünü görüp, ağlamasını mı istiyorsun?"

Violet omuzlarını silkerek, "Dönüşmeyecek." dedi.

"Sadece beş yaşındasın! Nereden biliyorsun?"

Violet cevap vermedi. Bunun yerine, çantasını kaldırıp, başının etrafında çevirmeye başladı. Çantanın üzerindeki oyuncak hayvanlardan biri havaya uçup aynaya çarptı.

Violet, "Ha-ha!" diye güldü.

Mabel oyuncuğu almak için ayağa fırladı. Kız kardeşi gerçekten çekilmez biriydi.

Dolores teyzenin başı süveterden çıktı. "Ne söylüyordun?" diye sordu.

Mabel hemen, "Violet şaka yapıyordu." dedi.

"İşte, oyuncak hayvanın." Mabel, çizgili yarattığı Violet'ın kucağına attı. "Daha sonra çantana geri yapıştırırsın."

Kız kardeşine kaş göz işareti yaptı. Violet'ın kaş göz lisanını anlıyor olmasını umut etti.

Mabel, anlamıyor olması ihtimaline karşı, sadece dudaklarını kıpırdatarak, "*Sihir hakkında sonra konuşacağız.*" dedi.

Mabel, Dolores teyzenin ailedeki sihir gücünü bilip bilmediğini merak ediyordu. Vartan dayının sihir yaptığını *mutlaka* biliyor olmalıydı.

Sonuçta, Vartan dayı, onun da kardeşiydi.

Dolores teyze, Mabel ve Violet'ın annesinin sihirden ne kadar nefret ettiğini de biliyor olmalıydı. Hatta, Violet hakkında da bir şeyler biliyor olabilirdi.

Tüm bu "sırlar" belki de "*gerçekten*" sır değildi.

Mabel'in şimdi teyzesiyle konuşması gerekirdi.

Belki de, teyzesini Violet ve onun sihir gücü hakkında uyarmalıydı. Belki de, gerçekleri söylemenin zamanı gelmişti.

Mabel, "Dee teyze." diye söze başladı.

Dolores teyze, "Efendim, tatlım?" dedi.

Annesinin yüzü Mabel'in gözlerinin önüne geldi. Mabel, Vartan dayının sihir gücünü keşfettiğinde annesinin ne kadar üzüldüğünü hatırladı.

Ya Dolores teyze ağlamaya başlarsa? Ya bu haber onun gününü mahvederse? Ya da düğününü? Ya da hayatını?

Mabel bunu yapamazdı. Dolores teyzenin geleceği onun ellerindeydi! Düğün bitene kadar Violet'la ilgili gerçeği gizlemenin bir yolunu bulmalıydı.

Bu, çiçekçi kız olmaktan çok daha zor bir şeydi, ama Mabel bu görev için hazırды.

Mabel, "Şey... ne zaman yemek yiyeceğiz?" diye sordu.

Teyzesi, "Birazdan canım." dedi.

Mabel derin derin içini çekti. Gerçeği söylemek çok riskliydi.

Dördüncü Bölüm

Dolores teyze tezgâhtara, "Bu gelinliği alıyorum." dedi. Gelinliği ve kredi kartını kadına uzattı.

Tezgâhtar, "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Ayakkabı? Çorap? Eldiven? Duvak?"

Dolores teyze, "Hayır, teşekkürler." dedi. "Hepsi bu kadar."

Tezgâhtar kadın gelinliği havaya kaldırdı.

"Bu çok güzel bir gelinlik." dedi. "Yeni gelmiş olmalı. Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

Mabel'in yüreği tekrar ağzına geldi.

Neyse ki, Dolores teyze, kadının söylediğini pek dinlemiyor gibiydi. Tezgâhın üzerindeki gelinlik dergisini karıştıyordu.

Violet İşleri Ele Aldı

“Şunlara bakın.” Mabel ve Violet’a dergideki gelin buketi fotoğraflarını gösterdi. “Çocuklar en çok hangisini beğendiniz?”

Violet, “Turuncu, sarı ve kırmızı çiçekleri.” dedi.

Mabel, “Fazla parlak.” dedi. “Ben soluk pembe olanları beğendim.”

Tezgâhtar kadın, “Bu gelinliğe sade bir gelin buketi çok yakışır.” dedi.

Mabel, Violet’a, “Gördün mü?” dedi. “Ben senden daha büyük ve daha akıllıyım.”

Violet'a arada sırada gerçekleri hatırlatmanın bir zararı yoktu.

"Ama tabii ki, karar sizin." Tezgâhtar kadın, kredi kartını ve slibini Dolores teyzeye uzattı. "Artık, daha modern tercihler söz konusu."

Violet, Mabel'a dilini çıkardı. "Gördün mü? *Ben* senden daha kısa boylu ve daha akıllıyım."

"Didişmeyin, kızlar." diye uyardı Dolores teyze ikisini. Uzatılan kredi kartı slibini imzaladı.

Mabel, "*Ben* didişmiyorum." diye homurdandı.

Dolores teyze, "Gelin buketine bir türlü karar veremiyorum." dedi.

Mabel, "Acele etme." dedi. Bir karar vermesi gerektiğinde, babası Mabel'a hep böyle söylerdi. "Üzerinde biraz düşün."

Dolores teyze, "Yüzde yüz emin olduğum tek şey, gelinliğim." dedi. "Kesinlikle, mükemmel."

"Ve bir de Howard, tabii ki." diye ekledi. "Müstakbel kocam."

Tezgâhtar kadın, gelinliği altın rengi mat bir ambalaj kağıdına sararken, "Asıl önemli olan o." dedi. "Bazı gelinler bunu unutuyor."

Violet, büyüklerin konuşmasını bölerek, "Öğle yemeği vakti geldi mi?" diye sordu.

Dolores teyze başını "evet" anlamında salladı. "Birlikte güzel bir yemek yiyeceğiz." dedi. "Ve sonra, düğün töreni için birkaç şey daha sipariş edeceğiz."

Mabel hevesli bir şekilde, "Pasta, davetiye ve masa süsleri gibi mi?" diye sordu. Mabel tüm bunları araştırmıştı. Bunlar, onun kendini gösterebileceği konulardı.

"Her şeyi düşünmüşsün, Mabel."

Mabel alçak gönüllü bir ifadeyle başını öne eğdi.

Teyzesi, "Umarım, hayal kırıklığına uğramazsın." dedi. "Bu sade bir düğün olacak."

Mabel, "Ne kadar sade?" diye sordu. "Müzik olacak, öyle değil mi? Ve davetliler? Ve gelin yürüyüşü?"

Dolores teyze, "Merak etme, bunların hepsi olacak." dedi. "Ve tabii ki, gelin ve damat da olacak."

"Buyurun." Tezgâhtar kadın, gül rengi bir kurdeleyle bağlanmış büyük beyaz bir kutuyu Dolores teyzeye uzattı. "Gelinliğin üzerinde değişiklik yapılması gerekirse bize haber verin."

Dolores teyze, "Üzerime mükemmel oturdu. Buna gerek kalmayacak." dedi.

Tezgâhtar kadın, "Çok şanslısınız." dedi. "Bu, neredeyse hiç olmaz."

Mabel'in yüreği yine hop etti. Kendini zıplayan fasulyeler yutmuş gibi hissediyordu.

Ama Dolores teyze hiçbir şeyden şüphelenmedi.

Mabel ve Violet'a, "Kızlar, bana çok yardımcı oldunuz." dedi. "Siz olmasaydınız, ne yapardım bilmiyorum."

Bu, Mabel'in duymayı beklediği şey değildi.

Ama o neredeyse hiçbir şey yapmamıştı. Her şeyi Violet yapmıştı.

Violet'ın sihir gücü, Mabel'i tedirgin ediyordu.

Şu ana kadar, yaptığı sihirleri kimse fark etmemişti. Kimseye de zarar vermemişti. Ama bu her an değişebilirdi. Sihir gücü olan beş yaşındaki bir afacanın ne yapacağını kim bilebilirdi?

Violet, sağdıcın simokinininden aniden kuşların çıkmasına neden olabilirdi.

Çiçekleri, çatapata dönüştürebilirdi.

Dolores teyzenin duvağını, bir duş perdesine çevirebilirdi. Gelinin başının üzerinde tropikal balıklar yüzdürebilirdi.

Mabel, bunların hiçbirinin olmamasını sağlamalıydı. Violet'ın, Violet'lık yapmasını engellemeliydi.

Bu çok zor olacaktı ama Mabel bu mücadeleye hazırdı. Bunu, Dolores teyze için yapacaktı.

Ama, Dolores teyzenin Mabel'in onun için neler yaptığını bilemeyecek olması çok üzücüydü.

Beşinci Bölüm

Violet yemek boyunca çok sessizdi. Domatesli ve kızarmış beyaz peynirli bir sandviç yedi ve yanında bir bardak çikolatalı süt içti.

Tatlı olarak, üzerinde bir kepçe fıstıklı dondurma bulunan çikolatalı kek yedi.

Doğru zamanlarda "lütfen" ve "teşekkür ederim" dedi. Hatta, yemeğini bittirdiğinde yüzünü bir peçeteyle sildi.

Ve hiç sihir yapmadı. Garson kız, onlara tatlı turşu yerine, dereotu verdiği bile.

Ayakkabı dükkânına gittiklerinde, Mabel artık rahatlamıştı.

Dolores teyze, gelinliğin altına giymek için sivri burunlu, yüksek topuklu, gümüş rengi bir ayakkabı arıyordu.

Bu ayakkabıları, Zarif Ayakkabılar adlı dükkânda bulacağını düşünüyordu.

Ama, gül rengi, turkuaz, zümrüt yeşili, parlak altın renginde, hatta turuncu sivri burunlu ve yüksek topuklu ayakkabı olmasına rağmen, gümüş renkli ayakkabı yoktu.

Dolores teyze sonunda, "Burada şansımız yok." dedi. "Şansımızı başka bir yerde deneyelim."

Paketlerini toplayıp, çıkışa doğru ilerlediler. Sadece Violet geride kaldı.

Mabel, "Violet!" diye seslendi. Arkasını dönüp, kız kardeşinin orada ne yaptığına baktı.

Violet kaşlarını çatmış, bir çift kocaman beyaz renkteki spor ayakkabıya bakıyordu.

Mabel tam, "Bu spor ayakkabılar sana ne yaptı da onlara kaşlarını çatıyorsun?" diyecekti ki, aniden neler olduğunu anladı.

Violet elini salladı. Spor ayakkabılar bir anda sivri burunlu, yüksek topuklu, gümüş rengi ayakkabıya dönüştü.

Mabel tek kelime edemedi Violet ayakkabıları kaptı ve Dolores teyzeye doğru koştu.

"Onları buldum!" diye bağırdı.

Mabel içini çekti. Dolores teyze, ayağında-ki ayakkabıları çıkarmaya başlamıştı bile.

Dolores teyze, "Tam ayağıma göre." dedi. "Violet, mucizeler yaratıyorsun. Önce, gelinliğimi sonra da ayakkabılarımı bulmamda yardımcı oldun."

Kırtasiyeye girdiklerinde, Violet'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Parmağıyla boş bir masayı işaret etti. Masanın üzerinde şarap rengi kutuların içinde zarif bir şekilde dizilmiş gümüş dolma kalemler belirdi.

Violet, teyzesini dürttü.

Dolores teyze heyecanla, "Sağdıç için mükemmel bir hediye!" diye haykırdı. "Çok keskin gözlerin var, Violet."

Mabel içinden, *Benim gözlerim daha keskin,* diye geçirdi. *Ve ne yaptığını görebiliyorum, Violet.*

Ama onu durduramıyordu. Sihir, çok hızlı ve sorunsuz gerçekleşiyordu. Violet bunu nasıl yapıyordu? O henüz bir acemiydi!

Violet İşleri Ele Aldı

Dolores teyze eline sade bir düğün davetiyesi aldı. Birdenbire, davetiyenin üzerinde gümüş rengi kıvrımlı çizgiler belirdi.

Eline bir fotoğraf albümü aldı. İsmi, daha şimdiden kapağın üzerine kabartma harflerle yazılıydı!

Dolores teyze heyecan içinde, "Her şeyin bu kadar kolay olmasına inanamıyorum." dedi. "Sanki, her şey beni bekliyormuş gibi."

Mabel, ancak bir sihire engel olabilmeyi başardı. Çiçekçi dükkânında. Violet, güllerin üzerindeki bütün dikenleri yok etti.

Mabel, dükkân sahibi bir şey fark etmeden Violet'a onları geri koydurdu.

Sonra, çiçekçi kız giysilerini aramaya çıktılar.

Mabel, kız kardeşine alçak sesle, "Artık, başka sihir yok!" dedi. "Bu çok tehlikeli."

Dolores teyzenin düğününün mükemmel olmasını istiyordu –ama arkasında Violet'ın sihiri olmadan.

Violet omuzlarını silkerek karşılık verdi.

Mabel, çiçekçi kız elbiselerini bir an önce bulup, alışveriş merkezinden çıkmak için dua ediyordu.

Aslında, alışverişin en ilgi çekici kısmının bu olması *gerekiyordu*. Ama Mabel bu işin bir an önce bitmesi için dua ediyordu.

Mabel büyük alışveriş mağazasına girdiklerinde, "Ben buluta benzeyen bir elbise istiyorum." dedi. Kendini tiril tiril, yumuşak bir kumaşın içinde hayal ediyordu. "Ya da çiçek yaprağına benzemeli."

Violet, "Ben aptal bir bulut ya da çiçek yaprağı gibi görünmek istemiyorum." dedi. "Ben parlak kırmızı ya da parlak sarı renkte bir şey giymek istiyorum."

Mabel, "Kesinlikle, bir trafik lambası gibi görünmek istemiyorum!" dedi. "Unut bunu!"

Dolores teyze, "Kızlar, kızlar sakin olun." dedi. "En mükemmel elbiseyi bulacağız. Herkes mutlu olacak."

Ama askılardaki süslü parti elbiselerine baktıklarında, hiçbiri gözlerine yeteri kadar güzel görünmedi.

Bazıları çok fazla fırfırlıydı, bazıları da çok az.

Bazıları fazla büyük işiydi, bazıları da çok bebek işiydi.

Bazılarını Mabel beğenmedi; bazılarını da Violet istemedi.

Dolores teyze, "Buna ne dersiniz?" diye sordu. Koyu mavi parlak bir elbiseyi yukarı tutup kaldırdı. "Hepimizin hem fikir olacağı bir şey bulmak zorundayız."

Violet, "Ben kollarını beğendim." dedi.

Mabel, "Ben de kuşağını." dedi.

Ama ikisi de rengini beğenmedi.

Dolores teyze, "En azından bir deneyin." dedi. Kızların bedenlerine uygun elbiseleri buldu. "Başka rengi var mı, bir bakayım."

Mabel, "Gül rengi ya da uçuk mavi olabilir." dedi.

Violet, "Turuncu ya da limon yeşili." dedi. "Ya da parlak mor."

Dolores teyze içini çekerek, "Elimden geleni yapacağım." dedi.

Kızlar soyunma odasına gittiler. Elbiseleri giyip, aynadaki görüntülerine baktılar.

Mabel, "Rengi dışında çok kötü sayılmaz." dedi.

Violet, "Evet." diye ona hak verdi. "Rengi korkunç."

İki kız kardeş birbirlerine baktılar.

Violet aniden, "Acaba, ben..." dedi.

Mabel, "Hayır!" diyerek onu durdurdu.

"Ama yapabilirim..."

Mabel, "Yapma!" dedi. "Yeteri kadar sihir yaptın. Biraz mola ver."

Violet Mabel'i dinlemedi bile. Bir kolunu yukarı kaldırdı. Sonra, parmağını önce kendi elbisesine, sonra da Mabel'inkine doğrulttu.

Elbiselerin üzerinden fark edilir bir hava akımı geçti.

Kağıt hışırtısı gibi bir ses duyuldu.

Elbiselerin üzerinde parlak ışıltılar uçtu.

Mabel üzerindeki elbisesine baktı. Artık, koyu mavi değildi. Uçuk gül rengiydi.

Violet memnun bir ifadeyle, "Çok daha iyi." dedi. Kendi elbisesi de eflatunun çok güzel bir tonuna dönüşmüştü. "Sence de öyle değil mi?"

Mabel, elini elbisesinin üzerinde gezdirdi. Gerçekten *çok* güzeldi. Violet'ın elbisesi de çok güzeldi.

Violet'ın sihir gücünün işe yaradığını itiraf etmek zorundaydı.

Mabel, "Evet, şey... harika." dedi. "Ama, elbiseleri hemen eski hâllerine getir. Dolores teyze her an gelebilir."

"Eee n'olmuş?" Violet aynada görüntüsüne bakıyordu. Sarı çantasını koluna taktı ve soyunma odasının içinde kendine hayran hayran bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Mabel derin bir nefes aldı. Ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan, perde açıldı.

Dolores teyze, "Elbisenin koyu kırmızı ve koyu morunu bul..." derken, birdenbire sustu.

"Vay canına!" dedi. "Bu elbiseler...evet, vay canına! Onları nereden buldunuz?"

Violet cevap vermek için ağzını açtı ama Mabel onu susturdu.

"Soyunma odasında." diye karşılık verdi. Bu, teknik açıdan doğruyd.

Violet İşleri Ele Aldı

Violet sırttı.

Dolores teyze, "İkiniz de üzerinizdeki elbiseyi beğendiniz mi?" diye sordu.

Bu sefer Violet, Mabel'ın lafını kesti. "Bayıldık."

Dolores teyze, "O zaman, onları alalım." dedi.

Mabel, elbiseyi Dolores teyzeye vermeden önce dikkatli bir şekilde inceledi.

Sihirin nasıl gerçekleştiğini bilmiyordu. Bu yüzden elbisenin sorun çıkarmayacağından emin olmak istiyordu.

Elbisenin kollarından birdenbire kelebekler fırlamasını istemiyordu.

Ya da kuşağının aniden bir kırbaç gibi şaklamasını ya da yerde yılan gibi sürünmeye başlamasını istemiyordu.

Ya da ceplerinin kendi kendilerine boşalmasını da istemiyordu.

Dolores teyze, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Mabel, "Şey... sökük ya da fermuarında bir problem var mı diye bakıyorum." dedi. Yalan söylemekten nefret ediyordu.

"Endişelenmene gerek yok. Elbiselerde bir sorun çıkarsa, onları geri getiririz."

Mabel elbiseye tekrar baktı. Gerçekten de, onun hayalindeki elbiseydi. Birdenbire, kendini Violet'la birlikte gelinin önünden yürürken hayal etti.

Hayır, daha doğrusu, gül rengi ve eflatun elbiseleri içinde koridorda *süzüleceklerdi*. Tören sırasında çiçek sepetlerini taşıırken, davetlilerin ne kadar güzel olduklarını fısıldadıklarını duyacaklardı.

Dolores teyze çok mutlu olacaktı...

Bu çok güzel bir hayaldti. Ama Her şey, Violet'a ve onun sihirlerine bağlıydı. Ve Mabel buna hangi açıdan bakarsa baksın, içi rahat değildi, huzursuzdu.

Altıncı Bölüm

Dolores teyze, pastanenin kapısını açtı ve havayı kokladı. "Mımmm... Harika."

Violet rüyadaymış gibi, "Kurabiye kokuyor." dedi.

Mabel pastaların bulunduğu bölüme gitti. Ağzı bir karış açık kaldı.

Çeşit çeşit düğün pastası vardı: yuvarlak, kare ve elmas şeklinde.

Gerçek çiçekler ve şekerden yapılmış çiçeklerle süslenmiş pastalar vardı. Kısa, kalın pastaların yanında uzun, neredeyse tavana kadar uzanan kule gibi pastalar vardı. Gökkuşağının neredeyse her renginde pastalar vardı.

Hatta, gökkuşağı benzeri bir pasta bile vardı.

Violet, "Parlak mor renkli bir düğün pastası alabilir miyiz?" diye sordu.

Mabel, "Kesinlikle hayır! Beyaz olmalı!" dedi.

Baktığı dergideki pastaların neredeyse hepsi beyazdı. Aralarında, soluk eflatun rengi, pembe ya da sarı olanlar da vardı. Ama çok fazla değillerdi.

Violet, "Mor pasta üzerinde, turuncu, yeşil ve mavi kıvrımlı şekerlemeler olsun." dedi.

Mabel, "Beyaz pasta üzerinde taze çiçekler veya dantel süslemeleri olsun." dedi. "Öyle değil mi, Dolores teyze?"

Dolores teyze başını iki yana salladı. "Henüz kararımı vermedim."

Violet, üzeri pasta örneklerinin bulunduğu masanın yanına gitti. Üç dört pastayı eline alıp, ağzına tıkmaya başladı.

"Violet!" Mabel kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı.

Violet ağzı dolu bir hâlde, "Tabakta biraz pasta bıraktım." diye homurdandı.

Violet İşleri Ele Aldı

Dolores teyze, "Hangisinin tadı daha güzel?" diye sordu.

Violet, "Hımm... hepsinin." dedi. Ağzından kıvrıntılar dökülüyordu.

Mabel kaşlarını çattı. Dolores teyze bu soruyu *ona* soruyor olsaydı... o bu şekilde tıkinmaya devam etmezdi.

Dolores teyze aniden, "Bakın!" diye bağırdı. Üç katlı bir düğün pastası gösteriyordu. "İşte hayalimdeki pasta!"

Mabel, beyaz kremalı geleneksel üç katlı bir pasta olduğunu görünce rahatladı.

“Çok güzel.” dedi. “Öyle değil mi, Violet?”

Violet başını salladı. “Bir masal gibi görünüyor.” dedi.

Dolores teyze mutlulukla içini çekti.

Violet, “Ama parlak mor olsa çok daha güzel olurdu.” diye ısrar etti.

Mabel, “Pasta tüm davetlilere yetecek kadar büyük mü?” diye sordu. Gelin dergisinin sayfalarını karıştırdı. “Bir düğünde sipariş verilen küçük pasta hakkında bir hikâyeye okumuştum. Bunun senin de başına gelmesini istemem, Dee teyze.”

“Sen tanıdığım *en* düşünceli çocuksun.” Dolores teyze, Mabel’a gülümsedi.

“Neli pasta alıyoruz?” dedi Violet, elinin tersiyle ağzını silerken. “Vanilyalı mı? Çikolatalı mı? Çilekli mi?”

Mabel, “Bunlar dondurma çeşitleridir.” dedi.

Violet omuzlarını silkti. “Peki pastanın üzerinde minik insanlar olacak mı?”

Violet İşleri Ele Aldı

Dolores teyze, "Minik insanlar mı?" diye şaşkınlıkla, Mabel'a baktı.

Mabel, "Plastik gelin ve damattan bahsediyor." diye açıkladı. "Hani şu pastanın tepesine konanlardan."

Dolores teyze, "Evet, eğer buz pateni yapanlardan bulursak, neden olmasın." dedi. "Howard'la öyle tanıştık."

Mabel heyecanla, "Gerçekten mi?" dedi. "Ne kadar romantik!"

"Buz pistinde kayarken birbirimize âşık olduk." Dolores teyzenin yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Ben dünyanın en mutlu insanıyım..." Susup, gözlerini sildi.

Aniden, "Havuçlu pasta hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Mabel, "Havuçlu pasta mı?" dedi. Tadı güzel olabilirdi, ama kulağa bir düğün için yeteri kadar uygun gelmiyordu.

Dolores teyze, "Krem peynirli kremalı havuçlu kek, Howard'ın en sevdiği pastadır." dedi.

Mabel, elindeki derginin sayfalarını karıştırdı. Makalelerin hiçbiri havuçlu pastayı yasaklamıyordu, ama yine de alışıldık bir pasta çeşidi değildi.

Pastacı yanlarına geldi. Dolores teyzeye, "En sevilen kırmızı kadife düğün pastamızı tadın, lütfen." dedi. "Gelinler bu pastaya bayılıyor."

Mabel küçük bir parça aldı ve dikkatli bir şekilde ısırıldı. "Çok lezzetli."

Violet birkaç parça kaptı. "Harika!"

Dolores teyze de bir parça aldı. "Bu çok güzel ama..."

Pastacı, "Çikolatalı mı tercih ediyorsunuz?" diye sordu. "Sorun değil."

Mabel, "Modern gelinlerin çoğu çikolatalıyı tercih ediyor." dedi.

Dolores teyze kararlı bir şekilde, "Ben havuçlu pasta istiyorum." dedi. "Nişanlımın en sevdiği pastadır."

Pastacı, "Krem peynirli kremalı üç katlı havuçlu bir pasta yapabiliriz." diye öneride

bulundu. "Geleneksel bir görüntüsü olur, ama tadı davetliler için sürpriz olur."

Mabel içinden, *bu sevgili teyzemin düğünü*, diye düşündü. Eğer Dolores teyze havuçlu pasta istiyorsa, öyle olmalıydı.

"Şu pasta gibi yapılabilir mi?" Dolores teyze beğendiği pastayı işaret etti.

"Hiç sorun değil!" Pastacı, düğün tarihini, saatini ve yerini not aldı.

"Emin olun, düğün gününüzde pastanız hazır olacak." dedi. "Tam sipariş ettiğiniz gibi. Siz gelinsiniz. Hiçbir şey için endişelenmeyin."

Yedinci Bölüm

Düğünden birkaç gün önceydi.

Yiyecek ve içecekler sipariş edilmişti, düğün salonu tutulmuştu ve davetli listesi hazırды.

Her şey en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. Her şey kontrol altındaydı.

Dolores teyze ve Howard çok mutluydular.

Mabel'in annesi ve babası da mutluydu.

Violet da mutluydu.

Ama en çok, Mabel mutluydu.

Her gün düğünün hayalini kuruyordu.

Violet ve kendisini tören sırasında gelinin önünden koridorda yürürken yere gül yaprakları savururken hayal ediyordu.

Howard, parmağına yüzük takarken en sevdiği teyzesinin yüzündeki mutluluğu hayal ediyordu.

Dolores ve Howard'ın güllerle süslenmiş üç katlı pastayı kesişlerini hayal ediyordu.

Mabel, Dolores teyze ve Howard için her şeyin bu kadar yolunda gidiyor olmasına çok seviniyordu.

Ve Violet'ın sihir gücünün çok işe yaradığını itiraf etmek zorundaydı.

Violet'ın sihir gücü olmasaydı, alışveriş merkezinde çok ama çok daha uzun vakit harcamak zorunda kalırlardı.

Doğru gelinliği bulmak günler sürerdi.

Ayakları su toplardı ve gözleri yorulurdu.

Birisi mutlaka ağlardı.

Ve *yine de* aradıkları şeyi bulamayabilirlerdi.

Üzerinden birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen elbiseler ve gelinlik hâlâ mükemmel durumdaydı.

Dolores teyzenin gelinliği bir kabağa, bir pijamaya veya polis üniformasına dönüşmemiştir.

Çiçekçi kız elbiseleri de çiçeğe dönüşmemişti. Ne yabancı otlara ne de tekrar koyu maviye.

Violet'in sihir gücü elbiseleri berbat etmişti.

Düğünü mahvetmemiştir.

Aslında, tam tersi olmuştu.

Ve en iyi kısmı da, kimsenin bu olanlardan haberinin olmamasıydı. Mabel dışında. Ve bunu aklının bir köşesinde tutmaya çalışıyordu.

İki kız kardeş yemek masasında oturuyorlardı. Düğün için davetlilerin oturma düzenlerini gösteren yer kartlarını hazırlıyorlardı.

Masada ihtiyaçları olan her şey vardı.

Dolores teyze onlara, boş yer kartları, yeni spirtolu kalemler, simli tükenmez kalemler ve davetli listesini vermişti.

İki kız kardeş iş bölümü yapmışlardı.

Mabel kartın ön yüzüne davetlinin ismini yazıyordu. Bunu en güzel ve en süslü el yazısıyla yapıyordu.

Violet İşleri Ele Aldı

Sonra kartı Violet'a veriyordu.

Violet kartın kenarlarına turkuaz kalpler çiziyor ve içlerini pembe simli bir kalemle boyuyordu.

Mabel, "Aferin Violet." dedi. "Dolores teyze kartlara bayılacak."

Anneleri de, Mabel ve Violet'ın bugün ne kadar iyi anlaştıklarını görünce çok sevinecekti.

Violet birkaç kart daha bitirdi. Sonra onları masanın üzerine dizdi.

Mabel, "Vartan dayı için de bir kart yazdın mı?" diye sordu.

Violet "evet" anlamında başını salladı.

Mabel, "İyi." dedi. Vartan dayının ismini davetli listesinde görmüştü. Ama ismin sonunda bir soru işareti vardı.

Mabel, soru işaretinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Vartan dayı geliyor muydu, gelmiyor muydu?

Bu soruyu daha sonra Dolores teyzeye sormalıydı.

Mabel, Vartan dayının kendi ablasının düğününe gelmesini umut ediyordu. Ama Vartan dayının ne yapacağı hiç bilinmezdi. Tıpkı Violet gibi. Mabel, işte bu yüzden, sihir konusunda endişeleniyordu...

Mabel boş bir kart aldı ve üzerine yeni bir isim yazmaya başladı. Ama elinin titremesine engel olamıyordu.

Bu düğün heyecanı mıydı?

Hayır, bir şey- ya da *birisi*- masanın sallanmasına neden oluyordu.

“Masayı sallamayı kes, Violet.”

Violet, “Ben bir şey yapmıyorum.” diye karşı çıktı.

Davetlilerin nerede oturacağını gösteren kartlar sanki elektrik verilmiş gibi zıpladılar.

Mabel, kız kardeşine baktı. Son zamanlarda pek fazla sihir yapmamıştı. Mabel, Violet’ın sihir işine yeniden başlamamasını umut etti.

“Violet!” diye onu uyardı.

Kartların üzerindeki simli kalpler aniden sanki tutuşmuş gibi alev aldı. Kalplerden parlak bir ışık saçıldı.

Mabel elleriyle gözlerini kapatıp, çılgık attı.

Violet parmaklarını şaklattı.

Parlak ışık söndü. Masanın sallanması durdu.

Mabel parmaklarının arasından baktı.

Parlak, ışıl ışıl kartlar hâlâ masanın üzerinde duruyorlardı.

Simli kalplerin her birinin içinde Dolores teyze ve Howard’ın minyatür bir portresi belirmişti.

Portreler, Dolores teyze ve Howard'a tıpatıp benziyordu. Çok romantik ve özeldiler.

Mabel, "Oh, Violet!" diye haykırdı.

Beş yaşındaki hiçbir çocuk bu kadar güzel resim yapamazdı. Tabii eğer, ismi Violet Picasso (Pikaso) değilse. Violet gerçekten fazla ileri gitmişti.

Violet gururla ışıldayan gözlerle, "Çok güzeller, değil mi?" dedi.

Mabel ne diyeceğini bilemiyordu.

Dolores teyze, davetlilerin yerini gösteren kartları görünce... onların *fazla* güzel olduklarını anlayacaktı.

Violet İşleri Ele Aldı

Kartlar, neredeyse *sihir* diye bağırıyorlardı. Aile, Violet'ın sihir gücünü anladığında, Mabel orada olmak istemiyordu.

Ama *Violet* hiç endişeli görünmüyordu.

Hoplaya zıplaya, "Yaptım! Yaptım!" diye bağırırdı.

Dolores teyze odaya doğru koşarak geldi. "Neler oluyor?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Anneleri de arkasından gelmişti. "Bu çılgınlık da neyin nesi?" diye sordu.

Mabel hemen, "Bir şey yok." dedi. "Sadece Violet'la oyun oynuyorduk."

Mabel, kartları ne yapacağını düşünebilmek için onların bir an önce odadan çıkmalarını umut ediyordu.

Ama Dolores teyze onları çoktan görmüştü.

Gözleri parıldıyordu. "Vay canına! Bunlar harika!"

Kızların annesi davetlilerin yerini gösteren kartlardan bir tanesini eline alıp, inceledi.

“İnanılmaz.” dedi. “Bu portleri *sen* mi yaptın, Mabel?”

Mabel, “Şey...” diye konuşmaya başladı.

Violet, “*Ben* yaptım.” diye atıldı.

Annelerinin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“*Seni kesinlikle* resim kursuna yazdırıyoruz.” dedi.

Dolores teyze, “İlk dersin ücreti de benden olsun.” dedi. “Tatlı küçük kızımızın bu kadar yetenekli olduğuna inanamıyorum!”

Mabel gözlerini kapattı. Ailesindeki yetişkinlerin bu kadar çok şeyi hiç sorgulamadan kabullenmelerine *inanamıyordu*.

Evet, kız kardeşi yetenekliydi.

Ama onların zannettikleri şekilde değil.

Telefon çaldı.

Dolores teyze açtı.

“Alo?” dedi. “Evet, benim...”

Ve sonra birden sesi kesildi.

Sekizinci Bölüm

Dolores teyze telefonu kapatırken, “Pastaneden aradılar.” dedi. Elleri titriyordu.

Kızların annesi, “Bir sorun mu var?” diye sordu. “Kremanın rengini mi değiştirmek istiyorlar? Yoksa, içecekleri mi kalmamış?”

“Daha da kötü!” Dolores teyze derin bir nefes aldı. “Bu sabah pastanede yangın çıkmış. Mutfak mahvolmuş. Neyse ki, kimseye bir şey olmamış.”

“Peki ya düğün pastan?”

Dolores teyze üzüntüyle, “Kül olmuş.” dedi.

Violet, “Ben onun pasta olduğunu sanıyordum.” dedi. Kendi esprisine kıs kıs güldü.

Mabel, “Şişşt.” dedi. Şaka yapmanın hiç de sırası değildi. Zavallı Dolores teyze!

Violet İşleri Ele Aldı

Dolores teyze, "Sence başka bir pastane bulabilir miyim?" diye sordu.

Mabel'in annesi, "Düğünden üç gün önce mi?" diye sordu. "Bu pek mümkün değil. Marketten hazır pasta almaya ne dersin?"

Dolores teyze, "Ben ikinci kalite, katır kutur süper market pastası istemiyorum." dedi. Bir an sesi çocuk gibi çıkmıştı.

Violet, "Pastaların hepsi katur kuturdur." dedi. "Ha-ha."

Mabel kaşlarını çatarak ona baktı.

Annesi, "Peynirli keke ne dersin?" diye sordu. "Dondurulmuş gıda bölümünde çok lezzetli bir marka var. Üzerine taze böğürtlenler de koyarsak güzel olabilir."

Dolores teyze, "Howard peynirli kekten nefret eder." dedi. "Belki de pastadan vazgeçmeliyiz. Belki de, o kadar önemli değildir."

Mabel, "Evet, önemli! Düğününde pasta *olmalı!*" diye bağırdı. Gelin dergilerinin hepsinde gelin ve damadın pastayı kestikten sonra birbirlerine birer parça uzatarak yedirmelerinin gelenek olduğu yazıyordu.

Ama Şimdi birbirlerine birer parça... ne yedireceklerdi? Keçi peyniri mi? Bal kabağı mı?

Bu, hiç de romantik değildi.

Ayrıca, birinci evlilik yıl dđn¼mlerinde yemek için d¼đ¼n pastalarından bir dilim de ayırıp donduramayacaklardı.

Mabel bunun d¼Ő¼ncesine bile katlanamıyordu.

Dolores teyze, "Evet, ama ne yapabilirim?" diye haykırdı. "Pastayı ben yapacak değilim. Mutfakta çok beceriksizimdir. Ayrıca, vaktim de yok."

Mabel, Violet'a baktı.

Gözleri buluŐtu.

K¼c¼k kız kardeşi, onun d¼Ő¼nd¼đ¼ Şeyi mi d¼Ő¼n¼yordu?

Dolores teyzenin bir pastaya ihtiyaı vardı. O ve Violet bunu yapabilirdi.

Bu o kadar g¼zel bir fikirdi ki, Mabel neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı.

Sonra, olduğu yerde kaldı.

Yapacakları pasta bir düğünde ikram edilebilecek kadar iyi olabilir miydi?

Mabel yaptığı son keki hatırladı. Fırından çıktığında, ayın yüzeyindeki bir krater gibi görünüyordu.

Ama çok lezzetliydi. Ve kekin üzerindeki delikleri krem şantiyle doldurmuştu. Hiç kimse fark etmemişti.

Tabii ki, bu sıradan bir tatlıydı, bir düğün pastası ya da bir doğum günü pastası değildi.

Ama Mabel neden bir düğün pastası yapamamıştı ki? Mabel, talimatları izlemeyi çok iyi bilirdi. Bu, onun en iyi yaptığı şeydi.

Ayrıca, ölçü kullanma, un eleme ve karıştırma gibi birkaç aşçılık becerisine sahipti.

Ve ayrıca, hiçbir şey yolunda gitmezse... Violet'ın sihir gücüne başvurabilirlerdi.

Hatta, kimse fark etmeden bu işten paçayı sıyrabilirlerdi...

Üstelik ne annesi ne de Dolores teyze, davetlilerin yerlerini gösteren kartlar konusunda tuhaflık sezmemişlerdi.

Gelinlikte de, ayakkabılarda da, davetiye-lerde de ve diğer şeylerde de...

Violet'in yaptığı sihirler şimdiye kadar çok işe yaramıştı. Son bir rötüştan ne çıkardı ki?

Mabel, en sevdiği teyzesinin hayatı boyunca unutamayacağı bir düğün töreni olsun istiyordu.

Teyzesinin bir süpermarket pastasıyla yetinmek zorunda kalmasını istemiyordu.

Riske girmeye değerdı.

Mabel, "Biz yapabiliriz." diye ortaya atıldı. "Yani, ben ve Violet. Senin için bir pasta yapabiliriz, Dolores teyze."

Dolores teyze başını iki yana salladı. "Zaten benim için bir sürü şey yaptınız. Bu, iki çocuktan istenemeyecek kadar zor bir şey."

Mabel, "Hayır, değil." dedi.

Violet da ona destek verdi. "Yapabiliriz." dedi.

Mabel, Violet'in elini tuttu. "İkimiz birlikte çok güçlüyüz." dedi.

Violet, "Ve kuvvetli." diye ekledi.

Anneleri kaşlarını çatarak onlara baktı. "Güçlü ve kuvvetli olmayı boş verin. Güvenlik konusu ne olacak?"

Mabel, "Yanımızda bir yetişkin yokken, mikseri kullanmayız, sıcak fırına da dokunmayız." dedi.

Violet, "Dokunmayız." diye tekrarladı.

Annesi başını iki yana salladı. "Bir kek yapabileceğinizi biliyorum." dedi. "Güvenlik

kurallarına uyacağınıza da eminim. Ama gerçekten bir *düğün* pastası yapabilir misiniz?"

Mabel, Violet'a baktı.

Violet, Mabel'a baktı.

Mabel, "Neden yapamayalım ki?" dedi. "Yani, mükemmel olmaz. Ama, güzel olması için elimizden geleni yaparız."

Violet, "Ve çok da sevimli." dedi.

Dolores teyze başını salladı. "Ev yapımı bir *düğün* pastası çok hoşuma gider." dedi. "Bu, benim *düğünümü* çok özel kılar."

Kızların annesi, "Emin misin?" diye sordu.

Dolores teyze heyecanla, "Şu davetli kartlarına baksana!" dedi. "Mabel ve Violet bir kere akıllarına koydular mı yapamayacakları hiçbir şey yok."

Violet yumruğunu havada salladı.

Mabel uzun bir oh çekti.

Dolores teyze, "Bu ikisi ne yaparsa yap-sın, çok beğeneceğime eminim." dedi.

Dokuzuncu Bölüm

Mabel, *İnternete* girdi ve krem peynirli, kremalı üç katlı havuçlu bir pasta tarifi buldu. Tarifin hemen çıkışını aldı.

Talimatları üç kere okudu.

Evde gerekli malzemelerin olup olmadığını kontrol etti.

Pişirme tavalarını, ölçü kaşıklarını, fincanları, yumurta çırpıcıyı, elekleri, havuç soyma bıçağını, çanakları ve rendeyi çıkardı.

Tezgâhın üzerini sildi.

Annesi fırını önceden ısıtmış ve mikseri kullanmaları için çıkarmıştı.

Mabel, bunları yalnız başına kullanmayacağına dair annesine söz vermişti.

Ama geri kalan her şeyi kendisi yapacaktı.

Tabii ki, Violet'ın yardımıyla.

Mabel planlanmış projeleri *çok severdi*.

"Sen kuru malzemeleri çıkar, Violet." dedi Mabel. Beline bir önlük bağladı. "Yani, unu, kabartma tozunu, karbonatı, tuzu, baharatları ve toz şekeri."

Buzdolabını açtı. "Ve ben de, tereyağını, havuçları, kuru üzümleri, fındıkları, balı ve yumurtaları çıkarayım."

"Peki, Mabel." Violet dolabı açıp, unu, şeker paketlerini ve güzel kokulu baharat kavanozlarını çıkarmaya başladı.

Mabel, tereyağı kalıplarını ve yumurtaları buzdolabından çıkarırken, içinden yapacakları pastanın çok güzel olmasını umut ediyordu.

Ama ya pasta mükemmel olmazsa? Ya biraz yardıma ihtiyaçları olursa?

Mabel, şimdiye kadar Violet'tan hep sihir *yapmamasını* istemişti. Şimdi, ondan sihir *yapmamasını* isteyemezdi. Bu, Violet'a kötü örnek olurdu.

Mabel, küçük kız kardeşinin gerektiğinde, sihir yapmayı kendi kendine akıl etmesini umut etti.

Ne de olsa, gelinlikte, ayakkabılarda, çiçekçi kız elbiselerinde, davetiyelerde ya da rezervasyon kartlarında kimse Violet'tan sihir yapmasını istememişti.

Ve sonuçta, hepsi ne kadar güzel olmuştu!

Mabel, kek fırından çıktığında, sihire ihtiyacı olup olmadığını Violet'ın anlamasını umut ediyordu.

Ve sonra, küçük kız kardeşi bir parmağını sallayabilir ya da burnunu ovuşturabilirdi. Göz açıp kapayana kadar bozuk kekin şeklini değiştirebilirdi.

Mabel, hiçbir şey fark etmemiş gibi davranacaktı. Ama gizliden gizliye onun yaptığı sihire memnun olacaktı.

Mabel, mutfak tezgâhının üzerine fındık paketini koydu. Başını iki yana salladı. Böyle şeyler düşünmemeliydi.

Violet İşleri Ele Aldı

İçinden, *bunu yapabiliriz*, diye düşündü. Sihir olmadan bir pasta yapabiliriz. Adım adım ilerlemeliyiz. Çocuk olsak da, aklımıza koyduğumuz şeyi yapabiliriz.

Fındık paketinin tepesini keserek, açtı. Kız kardeşine, "Dolores teyze için en mükemmel pastayı yapacağız." dedi. "Söz mü?"

Violet, "İzci sözü." dedi.

"Öyleyse başlıyoruz!" Mabel fındıkları kırmaya başladı. Kendini büyük bir maceraya atılmış gibi hissediyordu.

Violet, "Yumurtaları ben kırabilir miyim?" diye sordu.

Mabel ona paslanmaz çelikten bir kase uzattı. "Kâsenin içine yumurta kabuğu düşürmemeye çalış."

Violet, "Peki, Mabel." dedi.

Violet, yumurtayı eline aldı ve parmağını üzerinde gezdirdi. Sonra, yumurtayı kâsenin kenarına sertçe vurdu.

Tezgâhın üzerine yumurta ve kabukları sıçradı.

Mabel, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Violet, "Neredeyse, hepsini içine attım." dedi.

Mabel eline bir sünger alıp, dökülenleri temizledi. "Dur, sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Eline bir yumurta aldı ve nazik bir şekilde kâsenin kenarına vurdu. "Gördün mü?"

Violet onu izledi.

Violet İşleri Ele Aldı

Mabel, Violet'a bir yumurta uzatıp, "Şimdi, sen dene." dedi.

Violet bu kez yumurtayı mükemmel bir şekilde kâsenin içinde kırdı.

Mabel, "Aferin sana, çabuk öğreniyorsun." dedi.

Kız kardeşi gururla gülümsedi.

Kâsenin içine birkaç yumurta daha kırdı.

Her seferinde, kabuklar temiz bir şekilde kırıldı. Bu işte çok başarılıydı.

Her seferinde, tek bir yumurta damlası bile tezgâhın üzerine sıçramadı.

Bunu yapan sihir miydi?

Yoksa, Violet mı?

Mabel bilemiyordu.

Ama bunun bir işaret olmasını diledi.

Pasta yapma işinin geri kalanının da bu kadar sorunsuz geçmesini umut ediyordu.

Onuncu Bölüm

Gün biterken, kekin üç katı da pişirilmiş ve çubuklu altlıkların üzerinde soğumaya bırakılmıştı.

Her şey iyi gidiyor gibi görünüyordu.

Pastanın katları pişip de fırından çıkarıldıklarında mükemmele yakın görünüyorlardı.

Tabii ki, Violet sihir gücüyle onları havada döndürmüştü. Ama sadece bir dakika.

Ve mutfakta kimse yokken.

Mabel, Violet'ın sihir yaptığına ilk defa memnun oluyordu. Hatta, daha da fazlası olmasını umut ediyordu.

Gerçekten umut ediyor muydu?

Mabel içinden, *yavaş ol*, diye geçirdi. *Violet'ın sihir gücüne bel bağlamak için bu kadar acele etme!*

Violet İşleri Ele Aldı

Bunu yapabiliriz. Violet ve ben doğaiüstü güçlerin yardımı olmadan da üç katlı bir pasta yapabiliriz.

Pastanın kremasını hazırlamaya başladılar. İlk önce, tereyağ ve krem peynir sonra, pudra şekeri ve süt.

Krema, tıpkı tarifteki gibi yoğun ve kaymak kıvamında olmuştu.

Mabel ve Violet kremayı kekin üzerine yaydılar. Pastanın katlarını üst üste koydular ve dikkatli bir şekilde kenarlarına taze çiçekler yerleştirdiler.

Sonra hazırladıkları pastayı cam bir tepsinin üstüne koydular.

İki kız kardeş geride durup, eserlerini incelediler.

Violet, "Harika!" diye bağırdı. "Dolores teyze pastaya bayılacak!"

Mabel şüpheyle, "Gerçekten mi?" dedi. Gözlerini kısarak pastaya baktı.

Uzun ve beyaz bir pastaydı ve çok güzel kokuyordu!

Pişirme aşaması çok iyi gitmişti. Ama ya sonuç? Mabel, sonuç hakkında ne düşüneceğini pek bilemiyordu.

“Çok güzel-mel.”

“Biliyorsun ki, böyle bir kelime yok.”

“Eee, ne olmuş?”

Mabel pastayı her açıdan incelemeye çalıştı.

Önce bir gözünü, sonra da diğerini kapattı.

En sonunda bir karar verdi.

“Bu berbat.” dedi.

Pastanın boyu uzundu, ama çöküyordu.

Krema beyazdı, ama gelin beyazı değildi.

Gazete kâğıdı gibi, gri-beyaz karışımı bir renkteydi.

Taze çiçekler şimdiden solmaya başlamıştı.

Pasta her an devrilip düşecekmiş gibi görünüyordu.

Mabel, pastanın ev yapımı olduğunun anlaşılacağını biliyordu.

Ama *bu kadar* acemi işi görünebileceğini tahmin etmemişti.

Mabel ateşli bir şekilde, “Keşke, bunu atıp, yeni baştan başlayabilsek.” dedi.

Violet alçak sesle, “Ben beğendim.” dedi.
“İyi iş çıkardık.”

Mabel uzun uzun ofladı.

Düğün yarındı. Yeni bir pasta yapmaya vakit yoktu.

"Neden bir düğün pastası yapabileceğimizi düşündük ki?" diye sordu. Bu pasta, dergideki pastalara *hiç* benzemiyordu.

Violet, "Ama *yaptık*, öyle değil mi?" dedi.

Mabel, "Dolores teyze için yeteri kadar güzel bir pasta değil." dedi.

Violet bu sefer daha yüksek sesle konuştu. "Ben beğendim." dedi.

Mabel, "Pastayı daha da güzel yapabilirsin." diye imada bulundu. Violet mesajı alacak mıydı?

Violet kaşığı üzerindeki kremayı yaladı.

Mabel daha açık bir şekilde, "Parmağını hareket ettir." dedi. "Kremanın rengini aç. Bu şeyin karanlıkta parlamasını sağla. Ya da her ne yapıyorsan işte."

Violet, "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Anladın *sen!*"

Pasta olduğu gibi duruyordu.

"Bir şey *yap*, Violet! Pastayı kurtar!"

Violet çekmeceli masanın yanına gidip, plastik gelin ve damat biblolarını çıkardı.

Violet İşleri Ele Aldı

Sonra, onları pastanın tepesine koydu.

Zafer kazanmış bir ifadeyle, "İşte!" dedi. "Şimdi, mükemmel oldu."

Mabel dehşet içinde biblolara baktı. Bir gemi enkazından kurtulmuş kazazedelere benziyorlardı.

Yavaş yavaş kremanın içine doğru çöküyorlardı. Yarın öğleden sonra, düğün saatinde çoktan batmış olacaktı.

Mabel gururu bir kenara bırakıp, "Violet, lütfen." dedi. "Sihir gücünü kullan. Bu pastayı pastanede gördüğümüz pasta gibi yap!"

İşte söylemişti. Bundan daha açık nasıl söylenirdi ki?

Ama Violet onun dediğini yapmadı.

Yüzünde inatçı bir ifade vardı. Genelde, Mabel; ona sihir *yapmamasını* söylediğinde böyle bakardı.

Violet, "Neden yapayım?" diye sordu.

Mabel, "Çünkü, Howard pastayı Dolores teyzeye yedirecek..." diye söze başladı.

Violet onun sözünü keserek, "Dolores teyze, pastayı neden kendisi yemiyor?" diye sordu.

Mabel, "Bu, düğünlerde bir gelenektir." diye açıkladı. "Gelin ve damat birbirlerine pasta yedirirler. Ama ya içlerinden biri pastayı beğenmeyip, tükürürse ne olacak?"

Violet, "Senin için her şeyin *hep* mükemmel olması gerekiyor!" dedi. "Ama Dolores teyze umursamaz... Pastayı çok sevecek çünkü onu *biz* yaptık."

Kapıya doğru gitti.

"Dolores teyze!" diye seslendi. "Gel, pasta-na bak! Bitti!"

"Hayır!" Mabel pastayı saklayacak yer aradı.

Çok geç kalmıştı. Dolores teyze mutfağa girmişti bile.

"Mımmm.... Burası çok güzel kokuyor." dedi.

Ve sonra pastayı gördü.

Mabel, "Biliyorum, istediğin gibi değil." diye söze başladı.

Violet İşleri Ele Aldı

Dolores teyze hemen, “Oh, hayır, istediğim gibi.” dedi. “En sevdiğim yeğenlerim tarafından yapılmış bir pastam olduğu için gurur duyuyorum.”

Violet heyecan içinde zıplamaya başladı. “Pastanı biz yaptık! Tek başımıza!”

Mabel başını iki yana salladı. Kız kardeşinin çökmek üzere olan bu berbat pastayı güzel bulmasına inanamıyordu.

Violet’in pastaya sihir yapmayı reddetmesine inanamıyordu.

Dolores teyze kibarlık yapıyordu. Ama Mabel gerçeği biliyordu.

On Birinci Bölüm

Düğün günü gelmişti.

Davetliler yerlerini almıştı.

Howard mihrapta gelini bekliyordu.

Mabel ve Violet, gül ve eflatun rengi çiçekçi kız elbiselerini giymişlerdi. Her ikisinin de elinde içi gül yapraklarıyla dolu bir sepet vardı.

Mabel ve Violet, salonun arka tarafında yan yana durmuş, gelinin önünden koridorda yürüme sıralarını bekliyorlardı.

Mabel, "Hazır mısın?" diye fısıldadı.

Violet başını salladı. Gözleri kocaman açılmıştı. Endişeli bir ifadeyle sandalyelerinde oturan insanlara bakıyordu.

Mabel, "Elimi tut." dedi. "Her şey çok güzel olacak."

Violet'ın alnına düşen bir tutam saçı geri attı.

“Hadi, gidelim.” Mabel derin bir nefes aldı ve koridora çıktılar.

İki kız kardeş el ele mihraba doğru yavaş yavaş yürümeye başladılar.

Mabel kendini ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyordu. Salondaki herkes onları izliyordu.

Yanında yürüyen Violet sımsıkı onun elini tutuyordu.

İnsanlar heyecan içinde, “Çiçekçi kızlara bakın!” dediler. “Ne kadar sevimliler.”

“Çok güzeller, öyle değil mi?” dedi bir diğeri.

Acaba bu insanlar düğün pastasını gördüklerinde ne diyeceklerdi?

Mabel onların düğün pastası için “sevimli” ya da “güzel” diyeceklerini hiç zannetmiyordu.

Mabel, Violet'ı dürttü. “Çok geç değil.” diye fısıldadı. “Pastayı hâlâ kurtarabilirsin.”

Violet İşleri Ele Aldı

Violet, "Ben pastayı beğendim." dedi.
"Dolores teyze de beğendi."

Mabel, "Sen öyle zannet." diye mırıldandı.
Düğün marşı başladı.

Mabel yüksek sesli müziği fırsat bilip,
"Lütfen, Violet." diye yalvardı. "Dolores teyzenin düğününün berbat olmasına izin verme. Bundan daha iyisini hak ediyor! Pasta güzel değil!"

Violet, "Güzel." dedi. "Yanıyorsun."

Mabel sert bir sesle, "Asıl sen yanıyorsun." dedi.

Violet hızlı yürümeye başladı.

Mabel fısıltıyla, "Yavaşla!" diye onu uyardı.

Violet, "Mihraba gitmek istiyorum!" diye bağırdı.

Davetliler kahkaha attılar.

Mabel'in yüzü kıpkırmızı oldu.

Önce pasta, şimdi de bu olay.

Mabel, Howard'a baktı. Onun kızmadığını ümit etti. Ama o da gülüyordu.

Mihraba ulaşmışlardı. Söylenecek bir şey kalmamıştı.

Mabel, Violet'ın elini bırakıp, törendeki yerine geçti.

Dolores teyze mihraba doğru yürüyordu.

Tam arkasında, havada titrek bir ışık parıltısı vardı. Vartan dayı içeri girdi ve koridorun arka tarafındaki bir sandalyeye oturdu.

Artık tüm aile düğün için oradaydı. Mabel, Vartan dayı geldiği için çok mutlu olmuştu. Belki, Mabel pasta konusunda ondan yardım isteyebilirdi.

Dolores teyze, Howard'ın elini tutarken, Mabel tüm endişelerini bir anda unutuverdi. Papaz, tören sözlerini okumaya başladı.

İnsanlar duygulanmış, mendilleriyle gözlerini siliyorlardı.

Mabel, Violet'a baktı. O da burnunu çekiyordu.

Herkes ağlıyordu. Bu çok romantikti.

Pasta dışında her şey mükemmeldi.

Mabel da ağlamaya başladı. Ama o –Violet yardım etmiş olsaydı– olabilecek şeyler için ağlıyordu.

On İkinci Bölüm

Dolores teyze, törende insanların dikkatini çekmek için gelin buketini havada salladı.

“Lütfen... bir dakika beni dinler misiniz? Bir duyurum var.” dedi. “Pasta hakkında.”

Yanında duran Howard gürültülü bir şekilde ellerini çırpıyordu.

“Düğün pastam, pastanede çıkan yangında yok oldu. Ama benim iki harika yeğenim, Mabel ve Violet, günü kurtarmak için devreye girdiler. Ve dün bize bir pasta yaptılar. Onlar henüz sekiz ve beş yaşındalar.

“Gelmiş geçmiş en güzel düğün hediyesi için teşekkür ederim, kızlar!”

Herkes alkışlamaya başladı.

Violet heyecan içinde zıplayıp duruyordu. Ama Mabel önüne bakıyordu.

Dolores teyze, garsonlara, "Pastayı getirin, lütfen." dedi.

Mabel gözlerini kapattı. Bunun bir an önce bitmesini istiyordu.

Garsonlar pastayı getirip masanın üzerine koydular.

Davetliler hayretten nefeslerini tuttular. Belki de, şoktandı. Belki de, korkudan.

Pasta, ağır çekimde batan bir gemiye benziyordu.

Ya da gri, hamurumsu bir çığ parçasına.

En üst kat, devrilmek üzereydi. Gelin ve damat figürleri de düşmemek için var güçleriyle dayanıyorlardı.

Pastanın çökmesi an meselesiydi.

Mabel, gözleriyle Vartan dayıyı aradı.

Onu son gördüğünde, eflatun rengi büyük bir mendille burnunu siliyordu. Ama Vartan dayı ortalarda görünmüyordu.

Violet İşleri Ele Aldı

Bir ses, "Gerçekten çok kötü görünüyor." dedi. "Yardımcı olabilirim."

Mabel, Violet'a baktı. *Sonunda!*

Ama çok geç kalmıştı.

Mabel başını iki yana sallayarak, "Artık, herkes pastayı gördü." dedi. "Yapacak bir şey kalmadı. Çok geç!"

Violet, "Ama onu onarabilirim." dedi.

Mabel, "Bu riskli. Başının belaya girmesini istemiyorum." dedi.

Violet parmağını doğrulttu.

Mabel, "Oh, hayır, yapma." dedi.

Kız kardeşini bir kenara çekti.

Dolores teyze ve Howard düğün pastasının yanına gittiler. Sıra, birbirlerine ilk dilimi yedirmeye gelmişti.

Anne ve babası dahil, herkes fotoğraf makinelerini çıkarırken, Mabel korkuyla geri çekildi.

Flaşlar patlamaya başladı. Kargaşa sonunda duruldu ve birdenbire bir sessizlik oldu.

Orada, masanın üzerinde, Dolores teyzenin hayalindeki düğün pastası duruyordu. Bu, birkaç saniye önce gördükleri pasta değildi.

Pastanede gördükleri pastaydı.

Davetliler gözlerini ovuşturdular.

Birkaç kişi soluğunu tuttu.

Diğerleri alkışlamaya başladı. Sanki çok olağanüstü bir sihirbazlık numarası görmüş gibi, "Bravo!" diye bağıldılar.

Mabel, elini ağzına götürdü. Bunu nasıl açıklayacaklardı? Ve Dolores teyze ne diyecekti?

Dolores teyze şaşkın görünüyordu. Ama sonra Howard pasta bıçağını eline aldı. "Başlayalım mı?" diye sordu.

Gelin ve damat, birlikte yeni ve mükemmel pastayı kestiler.

Howard, Dolores teyzeye ilk parçayı sunarken, Mabel pastanın nasıl görüldüğüne bakmak için onlara doğru yaklaştı.

Kesilen pasta havuçlu pastaya benziyordu. Ama bu pastanın kreması gelin beyazıydı, gazete grisi değildi.

Ve Mabel, o anda pastanın tepesindeki buz pateni yapan gelin ve damat biblosunu gördü.

Violet yine doğru bir iş yapmıştı.

Dolores teyze, "Çok lezzetli." dedi. Howard'a bir parça pasta uzattı.

"Bu benim yediğim en güzel havuçlu pasta." Howard, yeni geline sarıldı. "Ve bugün benim hayatımın en mutlu günü."

Mabel uzun bir oh çekti. Her şeyin yolunda olması mümkün müydü?

Dolores teyze, "Mabel ve Violet!" diye seslenip, yeğenlerini yanına çağırdı. "Düğün pastamı ilk sizin tatmanızı istiyorum."

Pastasını Howard'dan alırken Violet'ın ağzı kulaklarındaydı.

Howard, "Ve bu da aşçıbaşına." dedi. Diğer tabağı Mabel'a uzattı.

Mabel kekeleyerek, "Ah, şey..." diye söze başladı. Howard bu şahasesi onun yapmadığını biliyor olmalıydı.

Howard parmağını dudaklarına götürdü. "Bu aramızda sır olacak." diye fısıldadı.

Mabel ona baktı. Ne demek istiyordu? Ne kadarını biliyordu?

Dolores teyze, Mabel'a sarıldı. "Sen ve Violet'ın yardımları olmadan hiçbir şey yapamazdım."

Mabel, "Umarım mutlusundur, Dee teyze." dedi.

Dolores teyze, "Oh, bu benim hayalimdeki düğündü." dedi. "Her şey umduğumdan da iyi oldu."

Mabel, *benim de*, diye düşündü.

Teyzesi, bir arkadaşına sarılmak için öne doğru eğildi.

Teyzesinin arkadaşı Mabel'a, "Pastaları değiştirme numaranıza bayıldım." dedi. "Ev yapımı pastayı buzdolabına mı koydunuz?"

Dolores teyze, "Tabii ki, öyle yaptılar." dedi. "Ama bunu nasıl bu kadar çabuk yaptıklarını anlayamadım."

Mabel, "Bu, şey... bizim sırrımız." dedi. Teyzesinin ona daha fazla soru sormamasını umut ediyordu.

Ama Dolores teyze pasta dağıtmak ve konuklarla ilgilenmekle fazlasıyla meşguldü.

Mabel, Violet'ın yanına oturdu. Kız kardeşi büyük bir pasta dilimini mideye indirmişti ve şimdi de, çatalda kalan kırıntıları yalıyordu.

Mabel yavaşça, "Çok güzel." dedi. "Çok iyi bir iş çıkardın."

"Öyle yaptım, değil mi?" Violet sandalyesinden fırladı. Kollarını açıp, dönmeye başladı.

Mabel, "Violet." dedi. "Ödülü hak ettin."

Yazar Hakkında

Anne Mazer, New York dışında yazarlarla dolu bir ailede büyüdü. Çocukluğunda her sabah gürültülü, iki elektronik daktilo sesiyle uyandığını hatırlıyor. Anne Mazer, kitapları o kadar çok seviyordu ki, bazen günde on kitap okuduğu oluyordu! Genç okuyuculara yönelik, Abby Hayes'in *Neşeli Günler Dizisi* ve ödüllü resimli roman *Semender Odası* gibi kırk tane kitabın yazarıdır. Daha fazla bilgi için, Anne'in web sitesini ziyaret edebilirsiniz. www.amazingmazer.com

